

IV. évfolyam.

3 szám.

1929 november hó

Sanágybuz
Sere
Pruf

SZEGED VÁROSI
FELVÉTELI
1881
N. 967

KÖNYVTÁR
SZEGED

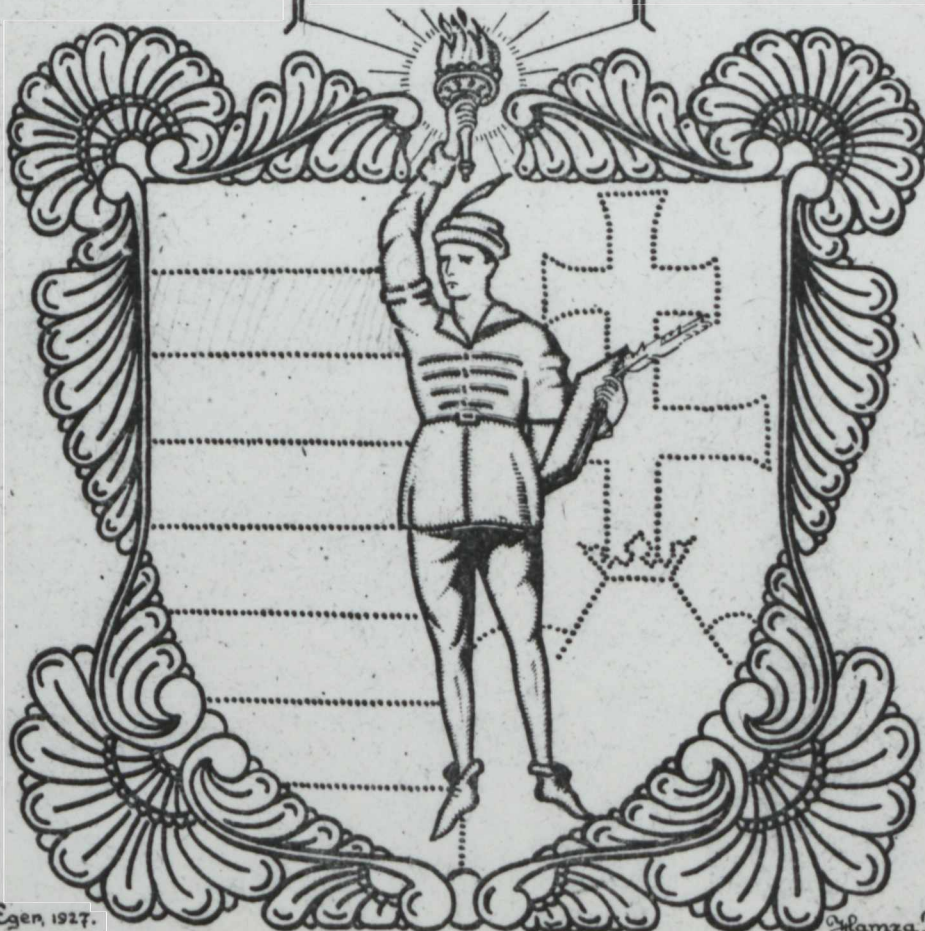
MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

ELŐFIZETÉS:
EGÉSZ ÉVRE: 3 P.
EGY SZÁM: 30 FILLÉR

FŐSZERKESZTŐ:
KISHÁZI MIHÁLY.
TÁRSZERKESZTŐ:
SÁNDOR ISTVÁN

SZERKESZTŐSÉG:
KIR. KATHOLIKUS
TANÍTÓKÉPZŐ INT.
UJSZEGED

Egen, 1927.

Flanzen

A gyerek.

Irta: Dumitrás József III. éves Félégyháza.

Elgondolkodva ballagtam hazafelé. Lelkemben a vasárnap boldogsága élt. Boldog voltam. Elábrándoztam.

Már kezdett sötétedni. Az este, mint sötét fátyol, lopva ereszkedett alá. A nyári nap fülledt melege már kezdett enyhülni. Az ut melletti kertek illatfelhőt köptek a levegőbe.

Az utca majdnem néptelen volt. Csak néha siettek el melletttem összebujt párok. Suttogtak...

Egy házaspár ment el melletttem. Az anya mellett tipegett egy kis gyerek. Rajta meleg bundácska.

Valahonnan egy autó túlkölése hallatszott.

— Vigyázz! Autó jön! — szólt az anya. Féltő gonddal fogta meg fia kezét.

Milyen jó, akit így őriznek, féltenek!...

Merengésemből egy vékonyka hang zavart föl. Ijedten rezzenem meg.

— Bácsi! Merre van a templom?

Meglepődve emeltem föl fejemet. Ugyan ki kérdezheti ezt?

— Egy szakadozott ruhájú fiúcska állt előttem. Alig lehetett öt-hat éveske. Mezítláb volt. Kezében egy kis görcsös pálcikát szorongatott. Ártatlan szemeiből végtelen bizalom sugárzott felém.

— Merre van a templom? — kérdezte mégegyszer.

— Miért kérded ezt, öcskös?

— Mert a templom mellett lakik a Jani bácsi. Apám küldött,

hogy megmondjam Jani bácsinak, hogy jöjjön ki hozzánk holnap.

-- Hát honnan jöttél te?

-- Bodzásról.

-- Gyalog?

-- Hát!

Elbámúlva néztem rá. Bodzás tőlünk legalább is huszonöt kilométerre van.

Szegény fiú!

-- Mikor indultál?

-- Reggel fölkeltem. Elindultunk apámmal kocsin. De ő megállt Icig bácsi előtt és engem elküldött... Egyedül jöttem eddig.

-- De merre van a templom bácsi?

-- Hm... Van itt három templom is! Melyiket keresed?

Hol lakik a Jani bácsi?

Sírásra görbült a szája. Szeme könnybelábbadt.

-- Egyszerre csak fölkapta a fejét. Diadalmasan szólt.

-- Ott van a Bodri is! A mi Bodrink. Tavaly hozták haza Jani bácsiék. Biztosan ugat majd! Megismer...

Megindultam vele a város közepe felé. Csöndesen tipegett mellettem. Bámúlva nézte a nagy házakat. Néha-néha szólt csak egyet-egyet. Fontoskodva.

Beértünk a főtérrre. Ott sötétlett előttünk a templom. A református. Tanácstalanul álltam meg. Hova vigyem most?

-- Nem mondtak hászámot?

-- Nem. Jaj, de szép házak!

-- Azt se tudod, hogy hogy hívják a Jani bácsit?

Csengőn, édesen kacagott egyet.

-- Dehogynem! Hát Jani bácsinak hívják.

Mit csináljak? Gondolkoztam.

Egyszerre csak megrántotta a kabátomat.

-- Bácsi! Enni szeretnék. Álmos vagyok.

Elkezdett pityeregni. Eltörött a mécses. Maszatos arccsókáján barázdát szántottak a könnyek. Öklöcskéivel vörösre dörzsölte szemeit.

Megsímogattam boglyas fejét. Vigasztaltam.

-- Ne sírj! Gyere, mindjárt elmegyünk egy jó bácsihoz. Ott alhatsz.

-- Elindultam vele a rendőrségre. Az ügyeletes rendőrtiszt egy darab kenyéret nyomott a fiú kezébe. Elégedetten, csillogó szemekkel majszolta.

Nemsokára elaludt a széken. Kezében a kenyérrrel. Boldogan mosolygott. Álmodott. Az apjáról.

Ott fekszik tehetetlenül Icignél. Homályos korcsmazugban. Új kép.

Anyja mit sem sejtve imádkozik értük. Érte...

Testvér! Miért nem viseled jelvényünket?